

Urbanistyka

Obszar Starego Miasta w Głogowie powinien i ma szanse stać się najważniejszym punktem na głównych trasach pieszych i rowerowych miasta. Ideowe połączenie PD-PN jako oś rekreacyjna oraz WSCH – ZACH jako oś komercyjna tworzy kompozycję z wyraźnym centrum na ich skrzyżowaniu. Wzmacnianie znaczenia obu tych kierunków stanowić będzie o właściwym rozwoju samego centrum.

Istotne dla właściwego rozwoju przestrzeni ścisłego centrum jest możliwie największe wyeliminowanie ruchu samochodowego oraz ograniczenie możliwości parkowania do ściśle określonych miejsc. Nasza propozycja uporządkowania i ograniczenia ruchu w rejonie Starego Miasta opiera się na koncepcji trzech pętli o ruchu zasadniczo jednokierunkowym umożliwiającym zasilenia istniejących parkingów. Ruch na pozostałych drogach traktowany miałby być jak dojazdowy, a w samym rynku nawet ograniczany czasowo. Wyjątkiem w samym rynku jest droga pd-pn po wschodniej stronie stanowiąca połączeni dwóch z trzech pętli ogólnego ruchu kołowego. Miejsce styku tych dwóch pętli stanowi parking na 45 postojowych, będący jednocześnie zapleczem infrastrukturalnym odbudowywanego teatru i szkoły muzycznej.

Po stronie południowej rynku poprowadzony został ciąg pieszo-rekreacyjny (stanowiący część osi komercyjnej, łączącej dworzec z przyszłym centrum handlowym). Ciąg ten wzbogacony został o szpaler drzew w donicach oddzielających aranżację mebli miejskich i oświetlenie akcentowe w postaci niskich słupków. Stronę północną i zachodnią rynku wypełniają ogródki lokali gastronomicznych, których wygląd ujednolicony został rzędem donic z ozdobnymi nasadzeniami. Rząd donic pełnić ma również funkcję osłony dla stworzenia większego poczucia prywatności dla osób korzystających z ogródków. W możliwie największym zakresie proponowane jest wprowadzenie ujednoczenia dla rodzaju zadaszeń ogródków gastronomicznych oraz wprowadzenie nieprzekraczalnej strefy aranżacji ogródka, która powinna pozostawiać swobodę przejścia pomiędzy elewacją pierzei a ogródkiem.

Strefa centralna rynku to przede wszystkim strefy wejściowe do budynków publicznych (w tym odbudowywanego teatru i szkoły muzycznej) oraz związanych z nimi przestrzeniami placu. Dla wyróżnienia tej części rynku proponujemy wymianę nawierzchni w miejscach przebiegu murów historycznych sukiennic tak aby stał się on czytelny dla mieszkańców i turystów. Powstałe podziały na nawierzchni rynku, oprócz walorów poznawczych, nadawać mu mają rytmu i niepowtarzalnego charakteru związanego z historią miejsca. Powstały w taki sposób rysunek nawierzchni proponujemy wzbogacić o elementy małej architektury – siedziska „wyrastające” z przecięć linii murów sukiennic. Tak zagospodarowana przestrzeń centralnej części rynku pozwala na wzbogacenie stref wejściowych do budynków publicznych o miejsca spotkań, jednocześnie jednak nie pozbawiając placu jego wielofunkcyjnego charakteru. Niewątpliwą zaletą powiązania rysunku nawierzchni placu z rzutem poziomym historycznej zabudowy jest jednoczesne powiązanie zarówno z orientacją niedawno powstałego pawilonu nad fragmentem ruin sukiennic jak i samą jego poznawczą funkcją.

Obiekt szkoły muzycznej i odbudowywanego teatru wypełnia swoim gabarytem całą parcelę co również stanowi nawiązanie do historycznych układów zabudowy na tym

terenie. Ukształtowanie przyziemia budynku ma stanowić jednak próbę zatarcia granicy pomiędzy przestrzenią publiczną rynku oraz przestrzeni publiczną wnętrza.

Struktura

Najważniejszym elementem struktury budynku jest pasaż biegnący na styku odbudowywanej i nowoprojektowanej części. Pasaż przecina w pionie wszystkie kondygnacje budynku. Daje to z jednej strony możliwość efektywnego oświetlenia przyległych do „rozcięcia” komunikacji oraz samego pasażu w przyziemiu jak również uwalnia styk historycznej i nowej bryły. Dzięki „rozcięciu” możliwa jest ekspozycja elewacji historycznej części i budowanie w ten sposób nastroju wewnątrz części nowoprojektowanej.

W przyziemiu pasaż zapewnia dostęp do szeregu proponowanych funkcji budynku takich jak klub muzyczny (w piwnicach historycznej części), foyer sali koncertowej, kawiarni, księgarni muzycznej, galerii, strefy wejściowej szkoły muzycznej oraz biur USC. Poza funkcją komunikacyjną pasaż stać się ma również rozwinięciem przyległych funkcji np. o miejsca do czytania książek przy księgarni, miejsca ze stolikami przy kawiarni, miejsca ekspozycyjne galerii itp. W miesiącach letnich, przy sprzyjającej aurze te same aktywności przeniesione mogą być z pasażu na zewnątrz budynku, pozostając cały czas w kontakcie z lokalem użytkowym do którego przynależą.

Powyższe kondygnacje zorganizowane są obwodowo wokół „rozcięcia” nad pasażem dając poczucie otwartości budynku. Poczucie to wzmocnione zostało przez zastosowanie szklanego zadaszenia pomiędzy odbudowywaną i nowoprojektowaną częścią. Dach doświetla zarówno pasaż i komunikację budynku jak również otwartą przestrzeń wokół biblioteki na poddaszu budynku odbudowywanego oraz część sal zajęć zlokalizowanych na ostatniej kondygnacji nowego budynku.

Architektura

Ukształtowanie architektury budynku ma na celu nie tylko połączenie historycznego budynku z nowym budynkiem. Ma stanowić również nawiązanie dialogu z charakterem otaczającej zabudowy współczesnej oraz historycznych wątków, przy zachowaniu indywidualnego charakteru, którym powinny wyróżniać się tego typu budynki.

Odbudowywany budynek teatru z założenia przywrócony ma zostać do stanu z 1928 roku. Układ wewnątrz historycznego budynku został zmieniony w niewielkim stopniu, przystosowując obiekt do pełnienia nowych funkcji.

Budynek nowoprojektowany nawiązywać ma ukształtowaniem fasady do kamienic tworzących kiedyś blok śródrynkowy. Charakterystyczny układ kamienic tworzyć mają na nowej fasadzie dwa kontrastujące ze sobą materiały elewacyjne. Części bardziej eksponowane (narożne „kamienice”) wykończone mają zostać materiałem ceramicznym w kolorze żółtym, pozostałe części płytami cementowo włóknowymi w kolorze grafitowym. Kontrast pomiędzy tymi dwoma częściami zastosowany został nie tylko w kolorystyce ale również w detalu okien – bardziej klasyczne w części żółtej oraz bardziej nowoczesne w części grafitowej. Dwie różne od siebie części łączy jednak taki sam rytm i rozmiar okien oraz dach o nachyleniu połaci 45 stopni i układzie kopertowym nawiązującym do układu połaci dachu odbudowywanego teatru. Cechą

wyróżniającą bardziej eksponowane żółte „kamienice” są zastosowane w dachu duże lukarny akcentujące budynek po stronach ważnych przestrzeni publicznych – strefy centralnej rynku i ciągu pieszo-rekreacyjnego po stronie południowej.

Funkcjonalnie budynek podzielony został na trzy części: publiczną z pasażem i funkcjami publicznymi i komercyjnymi w parterze, koncertową w budynku byłego teatru oraz szkoły muzycznej w nowym budynku powyżej parteru. Wejścia do funkcji komercyjnych i pasażu znajdują się bliżej przestrzeni centralnej rynku. Wejścia do strefy koncertowej oraz szkoły muzycznej zlokalizowane zostały po wschodniej stronie budynku z przyległym parkingiem.

Akustyka sali jest ukształtowana poprzez optymalizację kształtu zapewniającego możliwie małą odległość między źródłem dźwięku a słuchaczami, możliwie mały kąt widzenia w kierunku słuchaczy, usytuowanie powierzchni kierującej dźwięk w pobliżu źródła dźwięku oraz zapobieganie koncentracji fal dźwiękowych. Adaptacje akustyczne wnętrza sali składają się z elementów kierujących i rozpraszających dźwięk na ścianach bocznych, sceny oraz balkonów. Kompozycja tych ustrojów jest skomponowana w swobodny sposób dając jak największą swobodę w kreowaniu akustyki wnętrza.

Detal

Detalem charakterystycznym w skali urbanistyki rynku z pewnością jest sposób skomponowania nawierzchni z rysunkiem murów sukiennic podkreślony siedziskami na ich przecięciu. Charakterystyczny mebel w swojej centralnej części wzbogacony mógłby być o medalion historycznych monet (powiązanie z funkcją handlową sukiennic) lub pieczęci książęce stanowiąc jednocześnie formę ekspozytora treści poznawczych związanych z historią miasta.

Detal architektoniczny fasad budynku stanowią rytmicznie rozmieszczone okna, które składają się z części przeźroczystej – nieotwieralnej oraz nieprzeźroczystej – otwieralnej (antyokno). Rytm rozmieszczenia okien zaburzony jest arytmicznym rozmieszczeniem części przeźroczystych i nieprzeźroczystych okien. W ten sposób fasada budynku odwoływać się ma do dualizmu muzyki i stać się jej graficzną interpretacją.

Ważnym elementem detalu wewnątrz jest szklane zadaszenie „rozcięcia” nad pasażem wsparte na słupach stanowiących również konstrukcję ciągów komunikacyjnych. Słup podpira najniższy punkt modułu zadaszenia, najwyższe punkty wsparte są w kalenicach budynku byłego teatru i nowoprojektowanej szkoły. Przenikające się połączenie dachów i szklanego zadaszenia tworzą ekspresyjną powierzchnię, wspartą kielichami konstrukcji, która nadaje wyraz ogólnodostępnej przestrzeni budynku. Dla ochrony przed nadmiernym promieniowaniem słonecznym, szklany dach zabezpieczony jest od strony południowej i zachodniej żaluzjami zewnętrznymi stałymi.

